

A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISTERIUM MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI: LANDGRAF JÁNOS, ORSZ. HALÁSZATI FELÜGYELŐ

Budapest, V., Báthory-utca 19.

KIADJA: Dr. LENDL ADOLF, „A TERMÉSZET” MELLÉKLAPJAKÉNT

Budapest, II., Donáti-utca 7.

A „HALÁSZAT” előfizetési ára 3 korona — „A TERMÉSZET”-tel együtt 6 korona.

A halászati jog hasznosítása.

A halászati jog hasznosítása nálunk csaknem kizárólag bérleti rendszeren alapul. Kivételt csak az egészen jelentéktelen, vagy a rendkívül nagy terjedelmű vízterületek alkotnak; az előbbieket nem érdemes bérbé adni vagy bérbé venni, az utóbbiakat néhol — nagy uradalmaknál — házilag hasznosítják.

A bérlet, szemben a saját kezeléssel, általában hátrányos. Ez esetben azonban alig lehet a dolgon segíteni. A halászat maga *mesterség*; jelentékenyebb vizeink halászata pedig *csak* mesterség és soha sem *sport*! A tulajdonos tehát, a kinek megvan a maga külön foglalkozása, nem vesződik vele. Hogy a dolog magyarázata tényleg ez, az legjobban kiviláglik, ha a másik ösfoglalkozásra, a vadászatra gondolunk. A vadászat a legelterjedtebb sportok egyike; nem is adja vadászterületét senki bérbé, ha csak nem — muszáj!

A halászati jogok bérbeadásával meg kell tehát barátkoznunk. De ha már a rendszert magát el is kell fogadnunk, igyekezzünk legalább a hátrányait lehetőleg csökkenteni s különösen a visszaéléseknek, a melyekre oly tág tér nyílik, elejét venni.

Első sorban veendő itt figyelembe a bérleti idő tartama. Annak rövidnek, egy-két esztendőre terjedőnek, amint az most szokásos, lennie nem szabad. A hal kifejlődéséhez hosszabb idő kell; ha tehát a bérlő nincs oly hosszú ideig a víz birtokában, hogy azt kívárhassa, az *apró, fiatal* halat is kifogja s így a vizet a legveszedelmesebb módon kizsarolja. A minimumot 6 évre tehetjük; ennél rövidebb időre senki ne adja bérbé vizét.

A bérleti idő tartamának megállapítása tisztán a jogtulajdonos egyéni akaratától függ; nem úgy azonban egy másik nagyon fontos dolog: a bérleti terület nagysága s helyzete. A halászat üzéséhez nem elég ugyanis csak a hosszú idő, ahhoz *bizonyos nagyságú* vízterület is kell, olyan értelemben, hogy annak további feldarabolása károsan érintené nem csak egy kisebb birtokoscsoport — a *szomszédok* érdekeit, hanem az egész nyílt víz halászatát is. A dolog magyarázatául tudnunk kell, hogy a bérlőket, a kinek fő a hal kifogása, legfőképpen a *halászó* helyek érdeklik. Ők eszerint válogatják a bérbeveendő

vízterületet. Így aztán megesik, hogy egyik-másik, aránylag kis birtokért nagy árt adnak; a szomszéd vízterület pedig csak potom pénzen, vagy egyáltalán nem hajlandók bérbé venni. Azon a kisbirtokon kifogják aztán mind azt a halat, amely a szomszédos birtokokon szaporodott s nőtt fel. Ily módon természetesen sérelem esik első sorban a szomszédokon; ennek a következménye aztán az, hogy ők meg nem kimélik az ő birtokukon szaporító s növekedő halat.

Mindenki pusztítja tehát a vizet. A mi ismét visszahat arra a birtokosra is, a ki pillanatnyilag nagy hasznot élvezett a nagy bérjövédalom révén. Rövid időn az ő vize is értéktelen lesz, mert nem lesz benne mit kifogni.

Amint látható, a bérleti terület nagyságának kérdése már igen széles körű érdekeket érint. Helyesen megoldani már nem is lehet másképp, csak *társulás* útján.

A legkevesebb már most, a mit társulatot alkotva a jogtulajdonosok tehetnek, az, hogy bizonyos *minimumot* állapítsanak meg az önnálló hasznosításra, illetőleg a bérbeadásra alkalmas vízterületet illetőleg. Ennek első következménye, hogy az annál kisebb vízterülettel bíró jogtulajdonosoknak másokkal együttesen kell értékesíteniök halászatukat. Hozzá kell azonban még azt is tenni, hogy ennek a területminimumnak a fekvése s alakja se érintse hátrányosan a társulás közös célját, a közös víz okszerű művelését s hasznosítását. Így eleje vehető annak, hogy helytelen határokkal, pl. víztolyás középvonala szerint, válaszzák el egymástól ezeket a területeket. Mentől nagyobb a területminimum, annál kevésbé követhetők el e tekintetben hibák. Egyáltalán ki vannak pedig zárva, ha az *egész társulati vízterületet együtt értékesítik*. A leghelyesebb tehát, ha az érdekelt jogtulajdonosok az együttes bérbeadásban egyeznek meg s annak tudják módját ejteni.

A gyakorlatban ennek természetesen nem kell azt jelentenie, hogy a tulajdonosok a kapott bérösszegezen *vízterület arányában* osztozkodnak. Erre vonatkozólag felémlihetjük a »Balatoni halászati társulat«-ot, a mely egész vízterületét bérbé adta 25 évre a »Balatoni halászati részvénytársaság«-nak. A bérjövédalomban olyképp részesülnek a jogtulajdonosok, hogy mindenik megkapja

abból azt a bérösszeget, a melyért azelőtt területe bérbé volt adva, csak a felmaradó összeget osztják el aztán egymás között terület arányában. Ebből, mellékesen megjegyezve, az is kitűnik, hogy az *együttes bérbeadással az eddiginél nagyobb jövedelmet tudtak biztosítani maguknak.*

A halászat hasznosításánál a mi viszonyaink között azonban lehetetlen a jó értékesítés mellett bizonyos szociális vonatkozásokat figyelmen kívül hagyni. Kettőt nevezetesen:

1. hogy igen sok a nép között a közhalász, a ki a halászatból él;

2. hogy a vízmenti vidék lakossága igényt tart a vízében termő halra, mint kedvelt táplálékára.

Nagy hiba volna, ha a társulatok erre való tekintet nélkül adnák bérbé vizüket. Mint a vidék birtokosságának rendszerint a zöme, első sorban tagjaik éreznék úgy a munkásnép között előidézett elégedetlenkedés káros következményeit, mint a hal hiányát — ha a bérbevevő a saját üzleti érdeke szempontjából jónak látná pl. máshonnan hoztatni oda halászokat, illetőleg máshol értékesíteni a kifogott halat.

Természetes, hogy az ilyen eshetőségek ellen védekezni a szerződésbe foglalt bizonyos kikötésekkel alig lehet. A »Balatoni halászati társulat« is kikötötte, hogy a Balatonvidék halászatot űző lakossága ezentúl is alkalmaztassék a halászatnál, a bérbevevő részvénytársaság pedig alapszabályaiba foglalta, mint egyik célját, a Balaton vidékének hallal való ellátását; de hogy milyen nehezen ellenőrizhető s garantírozható úgy az egyik óhajítás teljesítése, mint a másik jó szándék megvalósítása, azzal tisztában lehet mindenki.

Ez a nehézség mindig s mindenhol meglesz, ahol a bérbevétel tisztán csak a nagyobb nyereségben érvényesíthető üzleti érdekből történt. Elenyészik pedig akkor, ha a bérlő és bérbeadó érdekei a fent említett két szempontot illetőleg azonossá tehetők. Ez meg aztán csak úgy gondolható el, hogy az illető vízvidék lakossága maga szövetkezik, hogy magát hallal ellássa és mint »szövetkezet« bérbe veszi e végből a »társulat«-tól a vízterületet.

A »szövetkezet« s »társulat« nem azonos, mert a »társulat«-nak csak azok lehetnek tagjai, a kiknek halászati joguk van, a »szövetkezeté« pedig mindenki, a ki a halat szereti; azonban érdekeik ama két szociális szempontot illetőleg azonosak.

Az ily módon alakult szövetkezetek mindenesetre megadhatnák azt a bérösszeget a halászterületekért, a mit a vidéktől egész külön álló érdekű más bérlők, a kik csakis készpénzben kifejezett üzleti nyereségre törekcsenek. Közvetlen anyagi veszteségtől sem kell tehát a tulajdonosoknak tartaniok.

A fent vázolt, hogy úgy mondjuk, helyi előnyök mellett volna aztán ezeknek a szövetkezeteknek még egy rendkívül fontos, az egész országot általánosan érintő jótékony hatásuk, az t. i., hogy a *halfogyasztást rendkívüli mértékben terjesztenék, egyenletesen oszlatnák szét s halkereskedelmünket mai ősi állapotából kizökkentenék.*

Ezen a téren igazán a legkülönösebb állapottal találkozunk. Van egy pár megszokott halpiacunk; kevés, az bizonyos. De arra már nincs eset, hogy az a kereskedő máshol is próbálkoznék, mint ahol az apja, nagyapja működött. Így történik aztán meg az is, hogy pl. a szegedi halpiaczon 30–50%-al drágább a hal, mint a

budapesti piacon, de azért az árkiegyenlítődé, az árú megfelelő eloszlása következtében, még az ilyen rövid út s a lehető legkedvezőbb közlekedési viszonyok mellett sem történik meg.

A szövetkezetek első sorban a saját vidékük szükségletét fedeznék. A kifogott hal tehát nem tenne előbb nagy utat valamely megszokott nagyobb piacra s onnét meg igen gyakran vissza a termelő hely közelében lakó fogyasztóhoz, hanem közvetlen, minden számbavehető szállítási költség nélkül jutna hozzá, tehát *lényegesen olcsóbban* és frissebb minőségben is.

Eleje volna ily módon véve az árú összetörlődésének is egy-egy ponton, mert a meszebb fekvő piacokra csak azt vinnék, a mi megmarad. Az ilyen helyek ellátását aztán inkább a közvizektől távolabb eső helyeken is létesíthető *tógazdaságokra* lehetne bízni, a mi által, piacokat biztosítván nekik, *azok fellendülése is igen nagy mértékben mozdíthatnák elő.*

Végeredménykép pedig a hal ily módon igazán jó s olcsó *köztáplálékká* volna tehető.

A gyakorlati végrehajtás tekintetében természetesen nagyon mellékes dolog, hogy ezek a szövetkezetek csak épen a hallal való ellátás vagy még egyéb célból is alakulnak. Általában bizonyára az utóbbi esetről lesz szó.

Hogy pedig nem csak épen elméleti fejtegetések értékével bírnak az elmondottak, azt igen örvendetesen épen a gyakorlatból vett példával igazolhatjuk. *Mándokon* (Szabolcs-megye) alakult már régebben egy hitel-szövetkezet gróf Forgách László elnökletével. A célzudatos vezetés mellett az intézménnyel a legszebb eredményeket érték el, a mely aztán arra sarkalta az intézőket, hogy a vidéknek fogyasztási cikkekkel való ellátását is a szövetkezet hatáskörébe vonják. Ez is a legjobban sikerült. Most legújabban a vidék hallal való ellátására is vállalkoztak s e végből a környező Tiszának több részét már bérbe is vették, a »Záhony-nagyczigándi« halászati társulattal pedig tárgyalást folytatnak az iránt, hogy annak egész vízterületét kezelésbe vegyék. Annak ellenére, hogy a halászat terén részben még rendezetlenek az állapotok s e miatt a kezdett nehézségeivel kell küzdeniök, mégis oly eredményt értek el, hogy a legszebb friss kecségének kilogrammját is 160 filléren tudják árusítani, amit bárhol legalább 4 koronával fizet meg az ember!

Répassy Miklós.

A pisztráng-ivadék kihelyezése.

Maholnap itt az ideje, hogy a tél idején védett helyen tartott költődényekben nyüzsgöni kezdő pisztráng-ivadékok kihelyezzük a szabad patakba. Ez a kihelyezés igen fontos művelet s nagy részben ettől függ törekvésünk eredménye, a patak benépesítése. Három dologra kell legfőképp ügyelnünk:

1. hol helyezzük ki az ivadékokat?
2. mikor helyezzük azt ki? — végre
3. miképp helyezzük ki?

A kihelyezésre feltétlenül legalkalmasabbak a sekély, homokos vagy kavicsos fenekű, folyton csörgedező s közvetlenül a forrásból táplált erek. Az ilyen ereket mindenk előtt kitakarítjuk. A forrást szabaddá tesszük, hogy az tisztán bugyogjon. Az árkocsikából is kihányjuk a sáros, rothadó iszapot; a szó szoros értelmében kiséperjük, hogy attól a veszedelmes bogárságtól, a mely az ivadéknak oly nagy ellensége, megszabadítsuk. Mindezek után pedig kis zuhogókat építünk 20–30 centiméteres

esséssel egymástól 10-20 méter távolságban egyszerűen úgy, hogy az árkocskát egy pár kövel s mohával elgátoljuk. Ezeknek a szakaszoknak megfelelően kell aztán az ivadékokat is szétosztani.

Ha nem áll ilyen alkalmas forrásár rendelkezésünkre, akkor esetleg mesterségesen létesítünk ahhoz hasonló kis árkot, kiágaztatván azt a benépesítendő patakából.

Közvetlenül magába a nagyobb patakba bocsátani az ivadékokat soha sem szabad, mert ott vagy a nagyobb ragadozó pisztrángok pusztítják el, vagy ha ezek hiányzanak, annyi a bogárféle ellensége, a mit különben a nagy pisztráng fal fel, hogy azok vesztik el.

Szokták még apró tavakba is kihelyezni az ivadékokat, hogy azokban erősödjenek meg. Ezt csak akkor ajánlhatjuk, ha a tavak természetes talajon töltéssel állíthatók elő, hogy így a természetes táplálék fejlődésére is meglegyen a mód. E tavakat nagyon tisztán kell tartani. Igen ajánlatos az is, hogy több tavunk legyen, így aztán esztendőnkint váltakozva használjuk azokat s elejét vesszük a veszedelmes férges elszaporodásának.

Az ivadék kibocsátására való helyeket jó előre kell kijelölnünk és elkészítenünk.

A kihelyezés ideje elérkezett, ha a poronty a költőedényben tápláló zacskójának mintegy $\frac{3}{4}$ -ét elfogyasztotta. Azt, hogy egészen feleméssze, nem szabad bevárni. Ez esetben ugyanis éhes lévén a kis hal, a kihelyezés után nagyon nyughatatlan s nem ér rá a védő helyeket kikeresni s azokban addig, míg az új állapotot megszokta, meghuzódni.

Az ivadéknak a kihelyezés helyére való szállítására, különösen nagyobb távolságokra, legalkalmasabbak az olyan bádog-edények, a minőket az országos halászati felügyelőség is ad az egyes költőtelepek számára. Egy ilyen 30-40 liter nagyságú edénybe beletehetünk 5000 drb. porontyot.

Igen fontos dolog, hogy hirtelen hőmérsékváltozás ne érje az ivadékokat, mert az nagyon megviseli. Ezért megérkezve a kijelölt helyre, mindenekelőtt beállítjuk az edényt a patak vizébe. Aztán töltünk is bele a patak vizéből; e célra a szállító edény lyukas fedelét használjuk s a lyukakon át csurgatjuk be a vizet. A keveredés így sokkal fokozatosabb. Legajánlatosabb különben oly napot választani, a melyen a költőedény és patak vize körülbelül egyenlő hőmérsékű. Ha a hőmérséklet aztán ki van egyenlítve, akkor kimeregetjük a porontyokat

A kimeregetést kis hálóval végezhetjük, a melyet magunk készítünk fűzfavesszőből s tüllből. A vesszőt karikába kötjük úgy, hogy fogója maradjon s a tülldarabot erre a karikára varrjuk. A vessző jobb, mint a drót, mert nem oly kemény s így a porontyokat nem igen sértjük meg véle a kiszedésnél.

A kis halakat a legsekélyebb csendes széleken bocsátjuk vízbe, mert amúgy is fáradtak lévén a szállítás következtében, a legsekélyebb áram is elsodorná őket.

R.

A tok mesterséges tenyésztése.

Vízvidékünk legbecsesebb halfajai közé tartoznak a tokfélék. Gyarapodásuk mesterségesen való előmozdításáról eddig azonban még semmit sem tudunk. Oroszországból kapunk most olyan hírt, a mely reményekre jogosít, hogy ezt a nemes halfajt is meg fogjuk hódítani az okszerű tenyésztés számára.

A »Császári orosz haltenyésztő és halászó egyesület« kiadásában megjelenő »Revue Internationale de Pêche et de Pisciculture« 1. számában Borodni N. az urali járás halászati biztosa, egy rövid előleges jelentést közöl e tárgyra vonatkozólag,

a melyet érdekességénél fogva egész terjedelmében adunk:

»Már 14 évvel ezelőtt sikerült nekem a söreg-tok (Acipenser stellatus) ikrájának mesterséges megtermékenyítése s néhány száz darab halporonty kiköltése. 1897. óta nagyobb mértékben, gyakorlati eredménnyel üzetett e halfaj tenyésztése az Ural folyón. 1897-ben körülbelül 10,000, drb. 1898-ban körülbelül 6,000 drb, mesterségesen költött tokporonty helyeztetett az Ural folyóba. Számos kísérlet történt az utolsó 3-4 esztendőben a legfontosabb kereskedelmi hal, a vágó-tok (orosz-tok, Acipenser Güldenstädtii) mesterséges tenyésztésére is, de a legutóbbi tavaszig eredménytelenül, végre a folyó év tavaszán sikerült több mint 40,000 drb. vágó-tok ikrát nyernem Uralsk város közelében.

Ez a tok korán tavasszal ívik (rendesen április 17-ike és 23-ka között) a folyó mély, köves helyein. Ilyen helyeken fogják hálókka. Ha az ikra érett, igen könnyen kibocsátja az állat. A megtermékenyített ikrát Seth-Green féle úszóedényekbe helyeztük, a melyeket vizen szállítottuk Uralskba 20 kilométer távolságra. Itt egy ideiglenes állomást rendeztünk be. Az edényeket a folyóba erős áramú helyre tettük, úgy, hogy az ikra folytonos, élénk mozgásban tartatott. A víz hőfoka 19-20 °C volt. Egy hétre a megtermékenyítéstől számítva kibujt az első 1-23 cm. hosszú tokporonty. A legtöbb április hó 26-án kelt ki; négy edényben voltak, egyben-egyben 10,000 drb. Előkészületek hiánya miatt a porontyok nagy részét a folyóba bocsátottuk. Több ezret azonban egy nagyobb edényben a folyóba helyeztünk, de sok közülök kibujt a drótháló szemein. A tokporonty teste ugyanis igen lágy, plasztikus s így a testénél 4-5-ször szűkebb nyílásokon is keresztül tud hatolni. Minden haltenyésztőnek felhívom erre a körülményre a figyelmét.

A tokporonty igen élénk s folyton ide-oda úszkál; a kikelés után a folyó kevésbé sebes részébe kell őket áthelyezni.

Nem könnyű dolog érett tokikrákhoz jutni s úgy látszik, még nehezebb a kikelt porontyokat életerőben tartani; nagyon kényesek, gyengék. Sokszor elpusztulnak a víz, vagy a víz hőmérsékének változása következtében. Akvariumban tartottak közül több száz elpusztult 5-6 napos korában, egy tuczat 14-15 napos korában; csak 3 maradt meg két hónapon át egy kis akvariumban Martinoff W. úrnál; egy még él közülük.

A tok-ivadékokat kis gilisztával (Lumbricola arvensis) etetjük, a melyek hossza 1.5 cm., vastagsága pedig 1.5 mm. A halacskaik rendkívül falánkok: három 2-2½ hüvelyk hosszú tokifjú képes 200 férget megenni. Gyorsan nőnek, két hó alatt elérik a 4-5½ hüvelyk hosszát. A 1½-2 hónapos tokivadéknál már feltalálható a kifejlett állat minden jellegző sajátága.

A vágó-tok fejlődésének részletes leírását az ez idei tavasz tapasztalatai alapján később közöljük.

Uralsk, 1899. július 28/14.

—

TÁRSULATOK.

Lessavasott társulat. A Bodrog és Laborecz folyók halászati jogtulajdonosait Zemplén vármegye alispánja február hó 9-ikére közgyűlésre hívta össze S.-A.-Ujhelybe, társulat-alakítás végett. Az első közgyűlés e tárgyban a múlt év augusztus hó 3-án volt, melyet azonban meg kellett szakítani, mert néhány érdekelt tulajdonos halászati jogának önálló gyakorlására igényt jelentett be. A földművelésügyi miniszter úr az illetőket elutasította s a szóban forgó vízterületet olyannak nyilvánította, amelyen a halászat jövőben csak társulati úton gyakorolható. A társulás

ránti szavazás a folytatólagos közgyűlésen volt megejtendő. A szavazást megelőző élénk eszmecsere alatt a felszólamlók mind-egyike elismerte, hogy a halállomány védelmére nélkülözhetetlen a szigorúbb ellenőrzés, mégis a többség ellene nyilatkozott az épen e célra hivatott társulatnak részben jogaira való indokolatlan féltékenykedés, részben a még előttük ösmeretlentől való tartózkodás miatt. Ennek folytán elkerülhetetlen lesz, a halászati törvény 47. §-ban foglalt rendelkezéshez képest a tervezett társulati területnek hatóság utjáni bérbeadása, amidőn a halászat gyakorlásának feltételeit a földművelésügyi miniszter úr állapítja meg, hogy az egyöntetű kezelés és hasznosítás, valamint a szükséges védelem érvényesülhessenek. —Z—

Budapest vidéki halászati társulat. Ezen társulat tagjainak legnagyobb része nevezetes gyűlést tartott február 10-én Pestmegye székházában. Nevezetes e gyűlés azért, mert értekezlet alakjában, ministeri rendeletre a vármegye alispánja által hivatott egybe avégből, hogy világosan feleljenek arra a kérdésre, vajjon az érdekeltek akaratából, tehát azok helyeslésével cselekedett-e a társulat elnöke, a midőn ismételt felszólítások daczára működését a társulat meg nem kezdte s ezzel számos panaszra okot szolgáltatott. A tagok nyilatkozatából világosan kitűnt, hogy az időközben betegség miatt állásától önkényt megvált elnök eljárását senki sem helyeselte, mert a társulat működésének megkezdését mindenki szükségesnek mondotta. Egyhangulag elhatározott tehát, hogy az érdemleges intézkedések megállapítása végett az alelnök dr. Vancsó Gyula még e hó folyamán szabályszerű közgyűlést hívjon egybe. f. s.

VEGYESEK.

Halászatunk a párisi világkiállításon. A napokban alkalmunk nyílt áttekinteni azon gyűjteményt, melyet az országos halászati felügyelőség küld Párisba a kiállításra. A gyűjtemény célja megismertetni nemcsak egész halfaunánkat, gazdaságilag fontosabb halainkat és speciális halszerszámainkat, de képet nyújt az azon törvényes intézkedésekről, amelyeknek intenciója a különböző okok miatt aláhanyatlott folyami halászatunk fölvirágoztatása.

Számot ad ezenkívül a kiállítás azon térfoglalásról, a melyet a tógazdaságok tettek hazánkban.

Halfaunánkat táblázatban és preparátumokban ismerteti a gyűjtemény. A táblázatban az illető hal neve mellett feltalálható védi-e őt a törvény, avagy nem, s itt láthatjuk, hogy hazánk 62 halfajtája közül törvényes védelmet 14 faj élvez.

Gazdaságilag fontosabb halainkat élethű alakba láttuk papirmachéból előállítva, melyen valóban megkapó kollekció Kiss József keszthelyi gazdasági intézeti tanárt dicséri.

Az egyes halfajták elterjedését, a pisztráng-költő telepeket, a rendszeres tógazdaságokat, a gondozott állóvizeket s végül, ami jelentőségre nézve első helyen áll, a halászati társulatokat, az országos halászati felügyelőség által egybeállított térképen szemlélhetjük. Itt láttuk, hogy van az országban 48 megalakult társulat 246,749 k. h. vízterülettel és 17 van alakulóban. Működik tógazdaság 34 helyen 3343 k. h.-nyi területen. A 21 gondozott állóvíz 2581 k. h. területet ölel fel. A hegyivizek benépesítésén 66 költőtelep működik.

A tenyésztett halak, ponty, süllő, pisztráng fejlődési fázisainak bemutatása, amely preparátumok — mint a halfauna — szintén Lendl Adolf ismert preparatoriumából kerültek ki, megmutatta a szemlélőnek, hogy az állami gondoskodás a szigoruan vett tudományos kérdésekre is kiterjed. Hosszú volna a kimu-

tattott tárgyakon sort venni, ez okból tehát összbelátásként csak azt óhajtjuk konstatálni, hogy a sikerült gyűjtemény bemutatja édesvízi halászatunkat, úgy is, mint termelést s bemutatja az államnak annak emelésére irányuló tevékenységét. —z—

Süllőikra és tenyészrákok kiosztása. A földművelésügyi kormány felhatalmazta az országos halászati felügyelőséget, hogy a közvizek benépesítésére 45 millió megtermékenyített süllőikrát és 150.000 drb. tenyészrákot szerezzen be és ossza ki a tavasz folyamán a jóváhagyott tervezetnek megfelelően. A szállítással egy helybeli czég lett megbízva, a mely czég a süllőikrákat Simontornyán, saját halasgazdaságában termeli. E tényt annál szivesebben regisztráljuk, mert örvendetes haladásunkról tanuskodik, tekintve, hogy ez az anyag eddigelé csakis külföldön termeltetett. A folyton emelkedő szükséglet kielégítésére, valamint a termelési rizikó lehető csökkentésére ugyanaz a czég társult a Ferencz-csatorna halászatának hasznosításával foglalkozó közkereseti társulattal, hogy közösen Uj-Verbász mellett állítsanak fel egy nagyszabású süllőfiásító telepet. Annak kivitele — mert az előkészületek befejeztettek — mielőbb folyamatba vétetik. A halászati felügyelőség által készített terv ismertetésére alkalmilag visszatérünk. —dg—

Budapesti halpiacz. A karácsony után beállt rossz pangás a budapesti piaczon még mindig tart és az üzlet javulása már csak a bőjtre várható. A halhozatalok kielégítőek sőt egyes fajokból, mint jegelt harcsa és orosz süllő, a keresletnél is nagyobb. Belföldről csak kevés érkezik, mivel a halak vidéken aránylag jobban értékesíthetők; ellenben Romániából a behozatal ismét nagy arányokat kezd ölteni, minek nyomai a mai árjegyzésben már erősen észlelhetők. Jegelt küldemények belföldről napi 500—600 kilogram, romániai pedig 1800—2400 kilogram átlagra tehető. Ez utóbbi nagy szállítmányok árainkat nap-nap után nyomják és ha onnan a felhozatalok ily arányiak maradnak, további árcsökkenés várható. Élő halból leginkább a város alatt és fölött, közel fekvő halászatok bérlői, a velencei halászok és haltenyésztők látják el a piacz szükségletét. Ezenkívül Zimonyból érkezik napi 4—5 lajt élő hal. Apatin és ennek vidéke most nem küld az itteni piaczra, mivel ott a halárak a miéinknél magasabbak. A Balatonon a jeges halászat megszüntével a fogások is megszűnhettek, mivel onnan az eddig oly szép arányokat vett szállítások teljesen elmaradtak. A túl magas vízállás a folyami halászatnak nem kedvező, miért ez jelenleg sok helyen szünetel.

Jelenlegi nagybani halárak a következők: Hazai: Süllő, nagy jegelt 180—200, közép 80—100, apró 60—80 kor. Kecsege, nagyobb jegelt 260—280, kisebb 160—200 kor. Ponty, nagy élő 150—180, jegelt 60—70, romániai jegelt nagy 50—60, kisebb élő, hazai 100—140, jegelt 50—60, romániai jegelt 40—45 kor. Harcsa, vágni való, hazai élő 80—110, jegelt 40—50, romániai 30—40, kisebb, hazai élő 160—170, jegelt 30—40, romániai 20—30 kor. Csuka, hazai jegelt 20—40 kor. Orosz süllő, jegelt 85—90 kor.

C

